

Az Isteni tudás -miként a Nap-
Keleten kél és Nyugaton lehangylik.

Volt egy nép

Volt egy nép a Mátra alján, Zagyva, Tarna, Ágó partján, sok századon élte éltit, nem városit természetit. Háza nem volt, földet nem túrt, dús legelőn egyedül úr. Jártta földjít körbe-körbe, nem hágott föl magos kőre. Nem tágított ősi földtűl, nem vágyott el hon vidékrűl. Ugyanazt a pusztát járta, amit ősik hagytak rája.

Napkeleti puszta képe, fogta szívét futó népnek, így lelt honra vizek partján, így lett hon s ezt vérük lakják. Nem zavarták ingoványát, bírta más nép vad ármányát. Nem volt néki semmije se, csak a magos Úr Istene! Nem volt mijét pusztítani, nem volt vára soha neki. Lassan mindig odébb ballag, tűnik lába nyomtalanba. Jóságait legeltette, amit talált meg-meg ette. Jó Istene mindent adott, ami kellett, ami tartott.

Kevés szóból, sok nagy ésszel, csöndesen élt viharszélen. Messzi népet békén hagyott, máséra rá sosem kapott. Nem volt néki parancsolat, nem volt tiltás, nem volt hiba. Tiszta volt ő önmagától, lét s táj adta tisztaságtól. Léte tiszta, Istenes volt, élte pőre, jó lemondott. Annyit vett csak el a tájtól, mit nem vonhat éhes szájtól. Cifraságot elkerültek, szívmelegtől szenderültek. Szilaj éltük, rideg honuk, nem torlaszolt mennyi kaput. Nem rontotta kultánítás, ősi szó volt boldogítás. Nem merült el szépítésben, nem rótt falat, kerítést se. Visszanézve zordnak hisszük, éltük, szívük, kedvtelésük. Mondhatjuk -ha imígy hisszük- ők csak élték, mi volt tisztük. Nem pöröltek földdel, éggel, nem volt szitkuk semmi népre. Bármi tört is törzsük közt ki, jól tudták hogy ők vívták ki. Nem sírt szemük vérük fogytán, nem pázottak; - Legyen sokság! - Lelket mind csak annyit kapott, kit a vidék bizton tartott. Tudták ők, hogy földi létük, bús kaland csak mennyi képbűl, nem itt az ő ős hazájuk, lényeg látó szív barátjuk.

Csöndben éltek, csöndben mentek. Ősök útján minden egyre. Nem csapongtak, nem zajongtak, viselték mit sorstól kaptak. Belátták hogy testük étke, nem lehet már ég gyümölcse, eltűnt mag, héj, levél helyett jószág s tej lett eledelek. Jószág, de csak jámbor fajta, hal és madár Isten barma. Ebből épít testet lél-nek, szorultságból imígy éltek.

Béke tájban, béke égben. Békés jószág a testvérek. Nincs mocsokság, nincs disznóság, csak a lép jó vizit isszák. Tiszta lélek, tiszta szívvel, él míg hagyják messzi népek, béke honol pusztájukban, Isten adta otthonukban.

Borzák Balarám Béla